

CEMİL KAVUKÇU

yüzünüz kuşlar
yüzünüz

CEMİL KAVUKÇU
YÜZÜNÜZ KUŞLAR
YÜZÜNÜZ

Can aędaş

Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz, Cemil Kavukçu

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2017

2. basım: Kasım 2023, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoęan

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdaę, Melike Şentekin

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Çizimler: Melih Kavukçu

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Cevizlik Mah. Hüsreviye Sk. Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38

Bakırköy-İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-3569-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CEMİL KAVUKÇU
YÜZÜNÜZ KUŞLAR
YÜZÜNÜZ

UZUN ÖYKÜ

♥can

Cemil Kavukçu'nun Can Yayınları'ndaki diğerk kitapları:

Uzak Noktalara Doğru, 1995

Yalnız Uyuyanlar İçin, 1996

Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak,
1997

Dönüş, 1998

Temmuz Suçlu, 1998

Dört Duvar Beş Pencere, 1999

Pazar Güneşi, 2000

Gemiler de Ağlarmış, 2001

Başkasının Rüyaları, 2003

Suda Bulanık Oyunlar, 2004

Gamba, 2005

Mimozada Elli Gram, 2007

Angelacoma'nın Duvarları, 2008

Tasmalı Güvercin, 2009

Düşkaçıran, 2011

Aynadaki Zaman, 2012

Örümcek Kapanı, 2013

Üstü Kalsın, 2014

O Vakıt Son Mimozada, 2015

Maviye Boyanmış Sular, 2016

Balyozla Balık Avı, 2019

Patika, 2022

Boş Zamanlar, 2022

CEMİL KAVUKÇU, 1951'de İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi (1976). Öyküleri, 1980'den bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987'de Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü, 1996'da *Uzak Noktalara Doğru* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2009'da *Angelacoma'nın Duvarları* adlı anlatısıyla Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü, 2013'te de Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

İçindekiler

Günlerden Pazarsa	15
Kaptan Ali Rıza'nın Seyir Defterinden	34
Ambar Günleri.....	45
Barometre	62
Aşkî Ben.....	73
Telsiz Zabiti Mahir.....	84
Hâlâ Pazarsa	90

en kral arkadaşım ibrahim cura
şimdilik bir romanda tebdil yaşıyor

Attilâ İlhan

Doğru adres var mı, dedim.
Biz postacı deđiliz, dedi.

Günlerden Pazarsa

Uyanınca, yine her zamanki gibi gecenin bitmediğini düşündüm. Çünkü odam karanlıktı ve son zamanlarda, yani uzun zamandır, yani aylardır, belki birkaç yıldır gün ışımadan saatler önce uyanıyordum. Rahmetli annemin dediği gibi, hortluyordum. Demek, çocukluğumdan beri böyleymişim. Son günlerde çok sık yaşıyorum bunu. Saat üç, dört, beş olabilir; önemli değil, bir güç tarafından dürtülmüşçesine uyandırılıyorum. Tuvalet ihtiyacı mıdır ya da susamak mıdır bilmiyorum; her ikisi de var ama hepsi bahane aslında. O dürtü beni ayağa diyor. Kalk, diyor. Kalkıyorum. Saate bakma, diyor, bakmıyorum. Moral için gerekli bir komut bu. İlk işim, yatmadan önce başucumdaki komodine koyduğum bardağa uzanıp suyu kana kana içmek oluyor. Uyanma nedenim buymuş, diyorum. Sonra tuvalete gidiyorum. O ihtiyaç da bir nedenmiş diye düşünüyorum. Bütün bunları gözümü açmamaya çalışarak yapmama karşın yatağıma döndükten sonra yeniden uykuya geçemiyorum. Komik, ama çitlerden atlayan koyunları bile saymayı denedim. Bu saçma yöntem daha da canlandırmıştı beni. Mutsuz olmam, acı çekmem için elinden geleni yapan bir gücün olduğuna inanmıştım artık. Benden ne istediğini bilmiyorum.

Dışarıdan gelen tıpırtılara bakılırsa yağmur yağıyor. Başka da ses duyulmuyor. Gecenin köründe uyandım yine.

Gözlerimi kısıp içimden söverek, ne olursa olsun diyerek saatimin fosforlu kadrana baktım; dokuzu on geçiyordu. Gözlerime inanmadım. Kulağıma dayadım, çalışıyordu. Peki ya odanın karanlığı? Kalın perdeler çekiliydi, hava kapalıydı ve yağmur yağıyordu. Büyük bir armağan kazanmışım gibi, “Heyy!” diye bağırdım. Yıllar süren bir uykuydu sanki. Oysa akşamdan kalma kafam yeniçeri kazanı gibi. Hiç önemli değildi, bu saate kadar uyumuştum ya, daha ne istiyordum. Tek derdim başımdaki ağrı olsun. Son zamanlarda gördüğüm rüyalar –bunlara kâbuslar demek daha doğru– hayattan koparıyor beni. Her gece, bir huzur bulurum umuduyla yatağa değil de kıyıya bağlanmış, karanlık sularda hafifçe salınan bir sandala uzanıyorum. Alkollü olmamın bununla bir ilgisi yok. Ne kadar içsem de artık sarhoş olamıyorum. Biten bir günün en dingin ânı. Rahatlamışım, çünkü gün sona

ermiş. Gecelerin uyku gibi bir hâpî var da, gündüzler çok uzun. Yatağa girdiğimde, artık başka bir âleme geçebilirim diyorum. Kayığının ipi ne zaman kendiliğinden çözülüyor, ne zaman korkunç rüyaların eşlik ettiği yolculuk başlıyor, ne zaman rüzgârın götürdüğü yere doğru gidiyoruz, farkına varamıyorum. Gözlerimi açtığım anda her şey bitiyor.

Yataktan çıkmak hiç işime gelmiyor. Kombim çalışmıyor; çünkü yeni yüklemeye yapmadım, ona ayıracak param yok, artık içki giderlerimi bile karşılayamıyor bütçem, meyhaneye borçlarım birikti. Emekli ikramiyem hangi arada eriyip gitti anlayamadım. Eve yatmadan yatmaya geliyorum. Otel gibi. İpin ucunu bıraktım, ne kitap okuyor ne müzik dinliyor ne de televizyon izliyorum. Bir zamanlar devlet televizyonunun müzik kanalında Türk sanat müziği programlarını izledim. Onu da bıraktım. Ya abartılı, yapıştırma olduğu bas bas bağırان yapay kaşlı, bir mendili sallaya sallaya böcek gibi zıplayan tuhaf bir adam, ya da şaşılâştırdığı gözlerini bayılıp ağzını felç geçirmiş gibi çarpıtarak daha etkili olacağını düşünen kadının hep aynı şarkıları söylemesi çileden çıkarmıştı beni. Sinemaya en son ne zaman gittiğimi hatırlamıyorum. Bir yolculuğa hazırlanıyor gibiyim ama bir yandan da böyle bir şeye hiç hazır değilim. Nereye giderim? Birkaç gün önce ablam aradı. Son zamanlarda pek merak eder oldu beni. İlk sorusu “nasılsın” değil de, “ısınıyor musun,”du. Ablam aptalın tekidir, ısınmadığım malum olmuş. “Evim fırın gibi,” dedim, “don atlet dolaşıyorum.” “Feriduuun,” diye kükredi, “dalga geçme benimle, insan gibi bir soru sordum sana.” Güldüm, “Ne dalgası abla,” dedim, “üşümüyorum tabii.” Bir sıkıntım olursa (yani borç para isteme dışında) çekinmeden söylemeliymişim. Şahin Eniştem öldükten, çocukları da kendi hayatlarına çekildikten ve yalnızlıkla yüz yüze geldikten sonra alko-

le bağımlı ve sefil biri olduğunu kaç kere yüzüne haykırdığı kardeşi kıymete binmişti nedense. Nedense? Ev meselesi yani. İşte bu konularda hiç aptal değil, tam bir çakal. Eniştemin kafatası ablamın dırdırlarından ziyade çok sevdiği atların toynaklarıyla parçalandı bence. Bu karşılıksız bir sevgiydi, atlar eniştemi hiç sevmeydi. Bir kere bile onun için koşmadılar. Yine de ablamdan ve çocuklarından daha çok sevdi atları. Onu anlıyor ve yargılamıyorum. Çok yalnızdı. Bana şişeler, bardaklar ve meyhaneye ortamı neyse Şahin Enişteme de nal sesleri oydu. Birbirimize karşı mesafeliydik, benzer dünyaların insanlarıydık ama bir türlü uyuşamadık. Yatak odasında duyduğu ablamın nefesi değildi. Atlar soluk soluğa koşuyordu yalnızca. Koştukça ondan uzaklaştıklarını göremiyordu eniştem. Atlar terledikçe o da terliyordu. Karşılıksız bir sevgiydi bu. Sonra öldü. Ablam “ecele” diyor ama bence iki şeye dayanamadı kalbi; ablamın susmak bilmeyen sesine ve vefasız atlara.

Ablamın dilinin altında çok iyi bildiğim bir bakla vardı da açıkça söyleyemiyordu; buralarda tek başıma perişanlık çekmem ve buna bağlı olarak daha fazla içmem değildi bu bakla. Evde ayakışlerini gören, yani bakkala markete giden, faturaları yatıran, hırsızlara karşı sigorta olan, güvende hissedeceğini düşündüğü bir erkeğin, kendine bile hayrı dokunamayan alkolik kardeşinin yanında olması bile ona yetecekmiş gibi konuşuyordu. En büyük korkusu hırsızlar. Bu yüzden eniştemin iki çift ayakkabısıyla kendi giymedikleri kapının önünde duruyor. Hırsızlara mesaj: Bu evde kalabalık bir aile yaşıyor! Rahmetlinin, Abdülhamid’in saltanat kayığı gibi ayakkabıları da iriyarı bir erkeğin varlığının göstergesi. Ablamla da yıldızımız hiçbir zaman barışmadı, şimdi de kalkmış yalnızlığını benimle paylaşmak için ayak yapıyor. Değil onunla aynı mekân paylaşmak, yarım saat bile

varlığına dayanamam. Özellikle de sesine. Soluksuz konuşuyor, konudan konuya atlıyor, susmak bilmiyordu. O da öfkesini böyle çıkarıyor hayattan. Herkes kendi yoluna güzel ablam. Beynimin alkolle sulandığını düşünüyorsan yanılıyorsun. Birden “cici abla” olma gayretinin ardındaki hesaplarını da görüyorum. Bütün derdin bu daireyi sattırmak. Cüzdanına daha çok para girince ne olacak? Kaç yaşına geldin be! Susacak mısın, sesin kısılacak mı? Biliyorum, daire satıldıktan sonra yüzüme bile bakmayacak, bir daha beni telefonla bile aramayacaksın. Para dışında derdin yalnızlıksa sokaktan bir kedi al, hatta sakat olsun, mesela üç ayaklı ya da tek gözlü olsun, benden çok daha mutlu eder seni. Vicdan azaplarını yatıştırır (ne demek abla ya, eniştemin zamansız ölümünde hiç mi payın yok, oğlunla kızın neden seni aramıyor?) arınır rahatlarsın. Evlenmedim diye başımın etini yiyordun, ilerde yaşlılık da var diyordun, yani bir yuva kursam, çoluk çocuğa karışsam yaşlılığında bakanım olurdu. Bunu demek istiyordun değil mi Neriman Abla. Ama şimdi evlenmediğim için kırk takla atıyorsundur. Nalları diktiğimde evin tamamı senin olacak. Evlenseydim o pay karıma ve çocuklarıma kalacaktı. Karaciğeri mi patlatmayı becerirsem amacına ulaşacaksın. O zaman meyhane borçlarımı sen öde, hatta kredi aç! Gidişat öyle gibi ama ölmeye hiç niyetim olmadığını görüyorsun. Sen evlendin de ne oldu? Kocan öldü, çocukların seni bir başına bırakıp kendi hayatlarını kurdu. Ne farkımız var ki?

Ablamı niye hatırladım? Onu rüyamda mı gördüm? Değil, çünkü yaşayanlar değil hep ölümler bozuyor uykularımı. Mezarlıkta yatıyor gibiyim. Buldum; havanın sevimsizliğinden ve bugünün pazar olmasından. Emekli olduktan sonra bile pazar günleri bir sıkıntı kaplıyor içimi.

"Biz de yalnızız. Buraya gelen herkes yalnız. Ne kadar içseler de değişen bir şey olmuyor. Ama kimse bu herifin yaptığını yapmıyor. Annesinin ölümünden girdi, gemiden çıktı. Peki, annesinin öldüğü doğru muydu?"

"Değildi Gero."

Cemil Kavukçu'dan bir uzun öykü... *Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz*, nereye giderse gitsin yalnızlığından kurtulamayan insanın yürek burkan portresini çiziyor. Orta yaşın üstünde, yalnız yaşayan biri, günlerden pazar-
sa, tüm işlerinden elini çekmiş ve aklını kurcalayan şeyin de ne olduğunu bilmiyorsa ne yapar? Feridun ve Gero, bu öykünün belki de görüldüğünden daha yalnız kahramanları, Gero'nun garsonluk yaptığı meyhanede bir pazar sabahı buluşuyorlar... Ve sonra içeriye o giriyor...

Okurlarımızın çok severek okuyacağı *Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz*'de Cemil Kavukçu soruyor: Doğru adres var mıdır?

#hayat #yalnızlık #farkadaşlık #meyhane #bilinmezlik

Kapak tasarımı: Melih Kavukçu

 can

 canyayinlaruom | f | | canyayinlari

uzun öykü

ISBN: 978-975-07-3347-3

9 789750 733471